

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

5.Bhar.260/2025/20.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2026. március 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET

A kifosztás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2025. május 29. napján kihirdetett 20.Bf.5621/2025/11. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt1 vádlott terhén megállapított bűncselekményt lopás büntettének [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés *bb*) alpont, (3) bekezdés *b*) pont *ba*) alpont] minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 1 (egy) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 2 (két) évre mérsékli.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapítja meg azzal, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban annak háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben a másodfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyi igazolványának száma okmányszám.

Köteles a vádlott a harmadfokú eljárásban felmerült 9.000 (kilencezer) Ft bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2024. október 10. napján kihirdetett 2.B.XII.488/2022/78. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat az ellene kifosztás büntette [Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont] és kábítószer birtoklása vétsége [Btk. 178. § (6) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

[2] A vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2025. május 29. napján megtartott nyilvános ülésen kihirdetett 20.Bf.5621/2025/11. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta. Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki kifosztás büntetében [Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont] és ezért őt mint többszörös visszaesőt 3 év 6 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A törvényszék megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, rendelkezett a vádlott által őrizetben töltött idő beszámításáról, a polgári jogi igényről, a bűnjelről és a bűnügyi költségről is.

[3] A másodfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, az ellen Terhelt1 vádlott és védője jelentett be joghatályos másodfellebbezést felmentés érdekében.

[4] A védő másodfellebbezését arra alapította, hogy a másodfokú bíróság iratellenesen rögzítette a kamerafelvétel tartalmát, abból téves következtetéseket vont le, és így tévesen állapította meg az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát. A védő a másodfokú bíróság előtt megtartott perbeszédével lényegében egyező tartalommal érvelt amellett, hogy a helyes tényállást a kerületi bíróság állapította meg, majd levonta azt a következtetést, hogy a másodfokú bíróság megsértette a felülmérlegelés tilalmát, amikor az elsőfokú bíróság által lefolytatott alapos, mindenre kiterjedő bizonyítás eredményét eltérően értékelte. Erre figyelemmel arra tett indítványt, hogy a harmadfokú bíróság a törvényszék ítéletét változtassa meg, és a vádlottat a kifosztás büntettének vádjá alól mentse fel.

[5] Terhelt1 vádlott írásbeli fellebbezésben előadta, hogy a bűncselekményt nem ő követte el, hanem az az ismeretlen személy, aki a sértett szatyrárt magával vitte az után, hogy ő és a sértett távoztak a helyszínről. Véleménye szerint ez az ismeretlen személy nem vitte volna el a szatyrot, ha csak az étel lett volna benne, a pénztárca nem, és erről meg is győződött akkor, amikor belenézett a szatyorba.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2025. augusztus 25. napján kelt BF.517/2025/3. számú átiratában a védelmi másodfellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az első- és a másodfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le

az eljárást, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem követett el. A Fővárosi Törvényszék nem sértette meg a felülmérlegelés tilalmát sem, mivel az elsőfokú bíróság a kamerafelvétel tartalmát hiányosan ismertette. A másodfokú bíróság által eltérően megállapított történeti tényállás I. pontja irathű, mentes a logikai hibáktól és hiányosságoktól, ekként a harmadfokú eljárásban irányadó. A törvényszék indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett, a logika szabályainak megfelelően foglalt állást abban a kérdésben is, hogy a vádlott által a szatyorból kivett tárgy miért a pénztárca és nem más tárgy volt.

[7] Az eltérően megállapított I. tényállási pont alapján a másodfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére a tanúl sérelmére elkövetett bűncselekmény vonatkozásában. A törvényszék megfelelő jogi érveléssel adott számot arról, hogy a sértett milyen okból volt védekezésre képtelennek tekinthető: olyan mértékben volt ittas, hogy a bűncselekmény elkövetéskori állapota megfelel a védekezésre képtelen állapot fogalmának. Ezzel kapcsolatban kiemelendő az is, hogy a kamerafelvétel alapján a sértett csak végig ott áll, fogja a szék támláját és a vádlott cselekvése irányába néz, miközben a vádlott kiveszi a pénztárcát a szatyorból és a ruházatába rejti. Ez alapján az az okszerű következtetés tehető, hogy a sértett nem észlelte, tudata nem fogta át a vádlott cselekményét, és ebből adódóan nem is reagált arra. Hivatkozott az ügyészség a Kúria Bfv.II.458/2022/9. számú végzésére, ami szerint a kifosztás büntettének adott esetében a sértett ideiglenesen beállt vagy végleges fizikai vagy pszichikai állapota folytán nincs abban a helyzetben, hogy a testén vagy a testközelben elhelyezett dolog eltulajdonítását megakadályozza, vagy az ellen védekezzen. Az elvétel elleni védekezést akadályozó ok lehet a sértett életkora, leittasodás, kábulat, sérülés, más által megvalósított bűncselekmény stb.

[8] Az ügyészség álláspontja szerint a vádlott többszörös visszaesői minőségének megállapítása is törvényes, a másodfokú bíróság a bűnösségi körülményeket maradéktalanul feltárta, és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. A törvénnyel már többször összeütközésbe került vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama eltúlzottan súlyosnak nem tekinthető, az alkalmas a speciális és generális prevenciók céljainak elérésére. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatával és a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezések törvényesek, a közügyektől eltiltás tartama kellő mértékben igazodik a szabadságvesztés tartamához. Az ítélet járulékos rendelkezései is törvényesek. Mindezek alapján az ügyészség arra tett indítványt, hogy az ítéltábla a másodfokú ítéletet hagyja helyben.

[9] A harmadfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen az ügyész a főügyészségi átiratban foglaltakkal lényegében egyező tartalommal adta elő perbeszédét. Hangsúlyozta, hogy a másodfokú bíróság nem sértette meg a felülmérlegelési tilalmat, csupán kiegészítette az elsőfokú bíróság által hiányosan megállapított tényállást a kamerafelvételek alapján. Az ügyész arra tett indítványt, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[10] A védő perbeszédében visszautalt az írásban benyújtott fellebbezés indokolására, és arra tett indítványt, hogy a harmadfokú bíróság a vádlottat mentse fel.

[11] A vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangsúlyozta.

[12] A védelmi másodfellebbezések eltérő okból, a minősítést és enyhítést eredményezően alaposak.

[13] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét a másodfokú bíróság megállapította, a Be. 615. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés *a*) pontja alapján a harmadfokú eljárás lehetősége megnyílt.

[14] A Be. 618. § (1) bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[15] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta, és a kerületi bíróság sem követett el hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést. Helyesen észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet részben iratellenes és helytelen ténybeli következtetéseket is tartalmaz, így az a Be. 592. § (2) bekezdés *c*) és *d*) pontja alapján részben megalapozatlan.

[16] Az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján is ki lehet küszöbölni [Be. 593. § (1) bekezdés *c*) pont], melynek eredményeképpen a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapításával az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét állapíthatja meg. A törvényhely (2) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy amennyiben a másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során az elsőfokú bíróságtól eltérő tényeket állapít meg, az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti. A helyes következtetések levonása következeképpen – szemben a védő másodfellebbezésében megfogalmazott állásponttal – nem minősül a bizonyítékok felülmérlegelésének.

[17] A következtetés helyessége alapvetően az eljárási törvény keretei között, a formális logika szabályainak megfelelő konklúziók levonását jelenti. Ha az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége ennek nem felel meg, vagy nem állapítható meg, hogy milyen logikai műveletek eredményeképpen jutott valamely következtetésre, és az a másodfokú bíróság által korrigálható, akkor azt nem csak lehetősége, de kötelessége is megtenni a valósághű tényállás megállapítására irányuló perjogi kötelessége alapján. Itt tehát

nem egyszerűen arról van szó, hogy a másodfokú bíróság nem ért egyet az elsőfokú bíróság következtetésével, hanem arról, hogy az logikai hibában szenved, amelyet a másodfokú bíróságnak be kell mutatnia az általa elvégzett helyesbítésekkel együtt. Ha az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelése teljes, következtetései levonásában nincs hiba, és az így megállapított tények nem ellentétesek az észszerűség, életszerűség, a logikus gondolkodás iratlan szabályaival, akkor viszont, bármennyire is nem ért egyet a másodfokú bíróság az elsőfokú levezetés eredményével, azt nem változtathatja meg.

[18] Jelen ügyben az elsőfokú és a másodfokú bíróság eltérő értékelése alapvetően a vádlott és a sértett tevékenységét rögzítő kamerafelvételek elemzésére, illetve ennek az elemzésnek az elsőbírói hiányosságaira és részben emiatt levont téves következtetéseire vezethető vissza. A harmadfokú bíróság a törvényszék álláspontjával értett egyet, mivel a másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének minden lényeges részletre kiterjedően, például tett eleget, széles körben pótolva az elsőfokú bíróság hiányos és téves megállapításokat eredményező bizonyítékértékelő tevékenységét is.

[19] A törvényszék ítélete [32] bekezdésében részletesen, irathú adatok alapján és helyes logikával vezette le, hogy a pénztárca elvételére kizárólag a 22 óra 34 perckor rögzített vádlotti tevékenység során, vagyis akkor kerülhetett sor, amikor az ittas állapotban álló sértettől kb. egy méter távolságban a vádlott belenyúlt a sértett szatyrába, és abból jól láthatóan kivett, majd (a sértettnek hátat fordítva) a ruházatába rejtett valamit. Ezt a mozzanatot a törvényszék szintén minden lényeges részletre kiterjedően és – szemben a kerületi bírósággal – helyes logika alapján elemezte, és állapította meg, hogy a szatyorban kizárólag a sértett pénztárcája és az általa vásárolt készételes doboz volt ekkor, és azután, hogy a vádlott kivett egy tárgyat a szatyorból, abban nem maradhatott más, mint a készételes doboz (másodfokú ítélet [33]-[34] bekezdések). Mindebből pedig a logika szabályai szerint egyetlen következtetés adódhat, mégpedig az, hogy a vádlott volt az, aki elvette a pénztárcát, más cselekvősege kizárható (másodfokú ítélet [37] bekezdés).

[20] A másodfokú bíróság fenti bizonyítékértékelési tevékenysége eredményeképpen kiküszöbölte az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát. Ítélete [39] bekezdésében rögzítettek – a Be. 619. § (3) bekezdés a) pontja értelmében, az eltérő tényállás keretein belül maradva – (a kamerafelvétel alapján) annyiban pontosítandók, hogy az itt írt első mondat végére az ítéltábla beilleszti azt is, miszerint „cselekvőségét a sértett elől takarva, neki hátat fordítva.”, továbbá a tényállásból mellőzi a „védekezésre és a bűncselekmény elhárítására képtelen” szövegrészt.

[21] E tényállás már valóban minden tekintetben teljes, irathú adatokon alapul, téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, és így a Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú eljárásban a büntető anyagi jogi értékelés alapja lehetett.

[22] Az irányadó tényállásból a másodfokú bíróság okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése azonban nem mindenben felel meg a büntető anyagi jog szabályainak.

[23] Azt még a törvényszék helyesen rögzítette, hogy a kifosztás és a lopás elhatárolásának alapja a sértett cselekménykori állapota. A kifosztásnak a vád tárgyává tett Btk. 366. § (1) bekezdés c) pontjában írt esete akkor állapítandó meg, ha a sértett védekezésre képtelen, illetve ha a bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására idős koránál vagy fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes.

[24] A másodfokú bíróság két precedensértékű határozatot is felhívott ítéletében annak alátámasztására, hogy a sértett a bűncselekmény elkövetésekor védekezésre képtelennek minősült. Azonban megvizsgálva ennek a két kúriai határozatnak a tényállását és jogi érvelését az tűnik ki, hogy a tényállások alapvető jelentőségű, a pontos minősítésre is kiható részekben eltérnek jelen ügy tényállásától. A Kúria Bfv.II.1114/2022/11. számú határozata a terhelt cselekményét a Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont 2. fordulata szerint minősítette arra figyelemmel, hogy a 80 és 76 éves sértettek koruknál, fizikai állapotuknál fogva a bűncselekmény felismerésére, illetve annak elhárítására korlátozottan képes személyek voltak (Kúria Bfv.II.1114/2022/11. [36] bekezdés). A Kúra Bfv.II.1624/2018/7. számú határozata pedig a sértett védekezésre képtelen állapotát arra vezette vissza, hogy az idős korú, szövődményes migrén miatt a látás-, mozgás- és beszédképességét részlegesen elvesztő, a mentőautóba fektetett és infúzióra kötött sértett ideiglenesen nem volt képes sem felismerni, sem elhárítani az értéktárgya eltulajdonítását (Kúra Bfv.II.1624/2018/7. [26] és [33] bekezdések).

[25] Jelen ügyben a sértett nem volt sem idős korú, sem fogyatékos, így a Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont 2. fordulata fel sem merülhet. A vizsgálandó kérdés így az volt, hogy a sértett olyan mértékben ittas volt-e, ami már a védekezésre képtelen állapot megállapítására vezethet. A kérdés megválaszolása során az ítéltábla abból indult ki, hogy a védekezésre képtelen állapotnak a kívülvilágban megjelenő, egyértelmű és világos jelei vannak, annak megállapítása nem múlhat a bíróság azon meglátásán, hogy a sértett nem adekvát módon reagált a sérelmére elkövetett bűncselekményre.

[26] A másodfokú bíróság a kérdésre igenlő választ adott, amit a sértett koordinálatlan, bizonytalan mozgására, „adekvát cselekvőképessége hiányára” vezetett vissza (másodfokú ítélet [43] bekezdés). Ezzel az értékeléssel az ítéltábla nem tudott egyetérteni. Az kétségtelen, hogy a sértett a cselekmény elkövetésekor ittas állapotban volt, azonban mozgásképtelenségét cáfolja maga a kamerafelvétel, amin támaszkodva ugyan, de a saját lábán áll, illetve a vádlott segítségével gyalog hagyja el a helyszínt. A vádlott és a sértett vallomása alapján megállapítható, hogy a sértett tudott kommunikálni, a környezetében történő eseményeket képes volt észlelni, és ezeket az is alátámasztja, hogy a helyszínről való távozása után nem sokkal már észlelte is a pénztárcája hiányát, majd rögtön visszament a benzinkútra, ahol keresni kezdte azt, illetve a benzinkút alkalmazottjától érdeklődött a kamerafelvételek iránt. Ezekből a tényekből nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a

sértett teljes egészében képtelen lett volna ellenállás kifejtésére [Btk. 459. § (1) bekezdés 29. pont], hanem csupán azt, hogy ittassága miatt nem tudta minden részletében észlelni a környezetében történeteket.

[27] A törvényszék jogértelmezését arra a kúriai iránymutatásra alapította, amely szerint a lopás megállapítására csak abban az esetben kerülhet sor, ha az idegen dolog elvétele ugyanolyan módon lehetséges lett volna akkor is, ha a sértett védekezésre képes, illetve a bűncselekmény felismerésére és elhárítására képes állapotban lett volna (Kúra Bfv.II.1624/2018/7. [34] bekezdés). Ugyanakkor a kúria jogértelmezés ennél némiképp árnyaltabb, ugyanis a BH2016. 166. számon közzétett eseti döntés azt is kimondja, hogy ha az elvétel kivitelezése szempontjából a sértett ezen tulajdonsága közömbös – mert az elvétel nem a testi őrizetéből történik, és így egyformán hajtható végre egyébként védekezésre képes és képtelen sértettel szemben –, úgy a sértett védekezésre képtelensége az eltérő, súlyosabb minősítést sem alapozza meg.

[28] A jelen ügy tárgyát képező bűncselekmény lefolyását elemezve az állapítható meg, hogy a vádlott maga sem volt meggyőződve arról, a sértett képtelen észlelni és adott esetben megakadályozni a pénztárca elvételét, ugyanis jól láthatóan a sértettnek hátat fordítva, rejtve vette magához, majd helyezte egy gyors mozdulattal a ruházatába a pénztárcát. E fontos részlet a terhelti cselekvőség pontosabb megállapításához is nélkülözhetetlen volt, ezért egészítette ki azzal az ítéltábla a tényállást. Ebből már egyértelműbben megítélhető az is, hogy ez az elkövetési módszer nem feltételezi általában sem a sértett teljes védekezésre képtelenségét, csupán legfeljebb figyelmetlenségét. A cselekmény végrehajtását leplező, rejtegető mozdulatokkal kifejtett elvétel esetén következképpen nincs jogi relevanciája annak, hogy a figyelmetlenséget a sértett ittas állapota vagy más tényező idézte elő, sőt, éppen az említett körülmények között még nagyobb fokú éberség mellett sem feltétlenül kellett észlelnie az elvételt, a vádlotti cselekvőség ugyanis éppen ezt célozta. Összességében azt kell megállapítani, hogy az elvétel kivitelezése szempontjából a sértett állapota közömbös volt, a pénztárcát a vádlott nem a sértett testi őrizetéből vette el, és így azt egyformán végrehajthatta védekezésre képes és képtelen sértettel szemben is. Erre figyelemmel a kifosztás büntette nem róható a terhére.

[29] Azonban az vitán felül áll, hogy a vádlott a számára idegen dolognak minősülő pénztárcát azért vette el a sértettől, hogy azt jogtalanul eltulajdonítsa, amivel megvalósította a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző lopás bűncselekményét. Mivel a pénztárcában 95 000 Ft volt, az elkövetési érték a Btk. 459. § (6) bekezdés *a)* pontja alapján kisebb volt. Megállapítható továbbá, hogy a vádlott az elkövetési időhöz közel eső időpontokban, 2021. március 8. napján, 2021. május 30. napján és 2021. június 19. napján további lopási cselekményeket követett el (másodfokú ítélet [26] és [28] bekezdéseiben írt ítéletek), azaz ugyanolyan bűncselekmények elkövetése révén törekedett rendszeres haszonszerzésre. Ebből következően a lopási cselekményt üzletszerűen követte el [Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pont], vagyis az a Btk. 370. § (2) bekezdés *bb)* alpontjára figyelemmel (3) bekezdés *b)* pont *ba)* alpontja szerint minősül.

[30] A másodfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket csaknem hiánytalanul vette számba, azok annyival egészítendők ki, hogy a vádlott három kiskorú eltartásáról köteles gondoskodni.

[31] A törvényszék helyesen ismerte fel, hogy a többszörös visszaeső vádlottal szemben a Btk. 89. § (1) bekezdésében írt különös büntetéskiszabási szabályt kell alkalmazni. A megváltozott minősítésre tekintettel az irányadó tételkeret is módosult, annak maximális tartama 4 év 6 hónap, a középérték 2 év 4 hónap 15 nap [Btk. 80. § (2) és (3) bekezdés]. A másodfokú bíróság az irányadó büntetéskiszabási tényezők megfelelő értékelésével foglalt úgy állást, hogy a szabadságvesztés büntetés kiszabása a vádlott rendkívül terhelt előéletére figyelemmel nem mellőzhető, és azzal is azonosulni tudott az ítéltábla, hogy a jelentős időmúlásra figyelemmel a középértéktől lefelé történő eltérés indokolt. Ugyanezen szempontokat és a kisebb érték alsó határához közelebbi elkövetési értéket is szem előtt tartva a harmadfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát a megváltoztatott minősítés szerinti lopás büntette büntetési tételkeretének alsó harmadában állapította meg.

[32] Mivel így már a szabadságvesztés tartama nem haladja meg a két évet, a többszörös visszaeső vádlott esetében is a törvényi főszabály alapján kell megállapítani a végrehajtási fokozatot, vagyis az börtön [Btk. 37. (2) bekezdés *a*) pont]. A végrehajtási fokozat módosítása azt is maga után vonja, hogy a Btk. 38. § (4) bekezdés *a*) pontja már nem alkalmazható, így a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő nap [Btk. 38. § (2) bekezdés *b*) pont].

[33] A másodfokú ítéletnek a beszámításra, a polgári jogi igény érdemi elbírálására, a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezései megfelelnek az irányadó törvényi rendelkezéseknek.

[34] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében a vádlott személyes adatainak pontosítása mellett – helybenhagyta.

[35] A harmadfokú eljárásban a kirendelt védő eljárásával kapcsolatosan felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a vádlott az államnak.

Budapest, 2026. március 20.

dr. Raczkó Katalin s. k.,

dr. Ignácz György s. k.,

dr. Cserni János s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 20.Bf.5621/2025/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.260/2026/20. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2026. március 20. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. március 20.

dr. Raczky Katalin s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

Moncz Tímea

tisztviselő